

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

ผลจากภาวะเศรษฐกิจซบเซาทั่วโลกและเศรษฐกิจของประเทศไทยที่เผชิญอยู่ผนวกกับปัจจัยลบจากความวุ่นวายทางการเมืองภายในประเทศ ทำให้ผู้บริโภคขาดความเชื่อมั่น ซึ่งส่งผลให้ผู้บริโภคมีการปรับพฤติกรรมการบริโภคโดยเน้นการระมัดระวังการใช้จ่ายใช้สอยมากขึ้น ทำให้เศรษฐกิจเกิดการชะลอตัว

ปัจจัยพื้นฐานของการฟื้นตัวอย่างเข้มแข็งของเศรษฐกิจโลกจึงอยู่ที่ผู้บริโภค และการใช้จ่ายของผู้บริโภค ซึ่งการบริโภคของภาคเอกชนนับเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการกำหนดขึ้นเป็นผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ซึ่งการบริโภคนั้นเป็นส่วนประกอบที่สำคัญในด้านอุปสงค์รวม โดยสัดส่วนของค่าใช้จ่ายในการบริโภคคิดเป็นสัดส่วนประมาณ ร้อยละ 50 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และนอกจากนี้ การบริโภคยังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคนในสังคม และยังมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้บริโภคสินค้าต่างๆ ซึ่งสามารถส่งผลกระทบต่อการจัดสรรทรัพยากร การผลิต และการลงทุน ดังนั้นในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริโภคของภาคเอกชนกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาคือ เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการบริโภคของภาคเอกชนกับการผลิตผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศไทยโดยใช้เทคนิคทางเศรษฐมิติ โดยวิธี

Cointegration, Error Correction Mechanism และ Granger Causality เพื่อหาทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดยตัวแปรทางเศรษฐกิจที่ใช้ในการคำนวณใช้ข้อมูลแบบทศนิยมรายไตรมาส ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 ถึงปี พ.ศ. 2552 รวมทั้งสิ้น 12 ปี มีทั้งหมด 48 ไตรมาสซึ่งได้รวบรวมข้อมูลจากฐานข้อมูลออนไลน์สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

การทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรการบริโภคของภาคเอกชนและผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศไทย โดยนำตัวแปรมาแปลงให้อยู่ในรูปของ natural logarithm ขั้นตอนแรกได้ทำการทดสอบความนิ่งของข้อมูล (Unit Root Test) โดยใช้วิธี Augmented Dickey-Fuller test (ADF) หลังจากนั้นก็นำข้อมูลมาทำการทดสอบโดยวิธี cointegration เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงคลยภาพระยะยาวเมื่อพบว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์ในระยะยาวแล้วจึงนำมาทำการทดสอบตาม

แบบจำลอง error correction mechanism (ECM) เพื่อศึกษาลักษณะการปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพในระยะสั้น และสุดท้ายทดสอบความเป็นเหตุเป็นผลโดยวิธี Granger Causality

จากผลการทดสอบความนิ่ง (Unit root test) ของข้อมูลการบริโภคของภาคเอกชนในส่วนของสินค้า พบว่าข้อมูลทั้งหมดมีลักษณะนิ่ง (Stationary) ที่ Order of Integration เท่ากับ 1 หรือ I(1) ในช่วงเวลาที่ 0 (lag 0) เนื่องจากค่าสถิติ ADF น้อยกว่าค่าวิกฤต MacKinnon ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 แสดงว่าข้อมูลการบริโภคของภาคเอกชนในส่วนของสินค้า มีลักษณะนิ่ง (Stationary) ที่ I(1) และพบว่าค่า Durbin-Watson Statistic ที่ระดับ First Difference without Trend and Intercept ณ ช่วงเวลา 0 อยู่ระหว่าง 1.577 ถึง 2.422 แสดงว่าแบบจำลองนี้ไม่มีปัญหาอัตสหสัมพันธ์ (Autocorrelation)

จากผลการทดสอบความนิ่ง (Unit root test) ของข้อมูลการบริโภคของภาคเอกชนในส่วนของบริการ พบว่าข้อมูลทั้งหมดมีลักษณะนิ่ง (Stationary) ที่ Order of Integration เท่ากับ 1 หรือ I(1) ในช่วงเวลาที่ 0 (lag 0) เนื่องจากค่าสถิติ ADF น้อยกว่าค่าวิกฤต MacKinnon ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 แสดงว่าข้อมูลการบริโภคของภาคเอกชนในส่วนของบริการ มีลักษณะนิ่ง (Stationary) ที่ I(1) และพบว่าค่า Durbin-Watson Statistic ที่ระดับ First Difference without Trend and Intercept ณ ช่วงเวลา 0 อยู่ระหว่าง 1.577 ถึง 2.422 แสดงว่าแบบจำลองนี้ไม่มีปัญหาอัตสหสัมพันธ์ (Autocorrelation)

จากการทดสอบความนิ่ง (Unit root test) ของข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ พบว่าข้อมูลทั้งหมดมีลักษณะนิ่ง (Stationary) ที่ Order of Integration เท่ากับ 1 หรือ I(1) โดยในช่วงเวลาที่ 0 (lag 0) เนื่องจากค่าสถิติ ADF น้อยกว่าค่าวิกฤต MacKinnon ณ ระดับนัยสำคัญ 0.01 แสดงว่าข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ มีลักษณะนิ่ง (Stationary) ที่ I(1) และพบว่าค่า Durbin-Watson Statistic ที่ระดับ First Difference without Trend and Intercept ณ ช่วงเวลา 0 อยู่ระหว่าง 1.577 ถึง 2.422 แสดงว่าแบบจำลองนี้ไม่มีปัญหาอัตสหสัมพันธ์ (Autocorrelation)

ดังนั้นจากการทดสอบความนิ่งของข้อมูลทั้งหมด สามารถนำ ข้อมูล ไปทำการทดสอบความสัมพันธ์ในระยะยาวและการปรับตัวในระยะสั้นต่อไปได้

จากนั้นทดสอบความสัมพันธ์กันในระยะยาว (long-term relationship) ของการบริโภคของภาคเอกชนในส่วนของสินค้ากับ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และการบริโภคของภาคเอกชนในส่วนของบริการกับ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ พบว่ามีความสัมพันธ์ในระยะยาวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และเมื่อทดสอบการปรับตัวในระยะสั้น พบว่ากรณีที่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นตัวแปรอิสระ และการบริโภคของภาคเอกชนในส่วนของสินค้าเป็นตัวแปรตามแบบจำลองไม่มีการปรับตัวในระยะสั้น เนื่องจากค่าความน่าจะเป็นของค่าความคลาดเคลื่อนที่

คำนวณได้มากกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ ดังนั้นยอมรับสมมติฐานหลัก แสดงว่าแบบจำลอง ไม่มีมีการปรับตัวในระยะสั้นอย่างมีระดับในสำคัญที่ 0.01 แต่ในกรณีที่มีการบริโกลของภาคเอกชน ในส่วนของสินค้าเป็นตัวแปรอิสระ และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นตัวแปรตาม กรณีที่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นตัวแปรอิสระ และการบริโกลของภาคเอกชนในส่วนของ บริการเป็นตัวแปรตามและ กรณีที่มีการบริโกลของภาคเอกชนในส่วนของบริการเป็นตัวแปรอิสระ และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศทั้ง 3 กรณี แบบจำลองมีการปรับตัวในระยะสั้น เนื่องจากค่า ความน่าจะเป็นของค่าความคลาดเคลื่อนที่คำนวณได้น้อยกว่าระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ ดังนั้น ปฏิเสธสมมติฐานหลัก แสดงว่าแบบจำลองมีการปรับตัวในระยะสั้นอย่างมีระดับในสำคัญที่ 0.01

ในส่วนของการทดสอบความเป็นเหตุเป็นผล โดยเริ่มจากการหาช่วงเวลาที่เหมาะสมด้วย วิธี Akaike Information Criterion (AIC) และ Schwarz Criterion (SC) พบว่าช่วงเวลาที่เหมาะสม ที่สุดเท่ากับช่วงเวลาที่ 3 การทดสอบความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลในกรณีระหว่างการบริโกลของ ภาคเอกชนในส่วนของสินค้ากับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศพบว่า การบริโกลของภาคเอกชน ในส่วนของสินค้าส่งผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และ ผลิตภัณฑ์มวลรวม ภายในประเทศส่งผลกระทบต่อ การบริโกลของภาคเอกชน ในส่วนของสินค้าเช่นกัน ส่วนในกรณี ระหว่างการบริโกลของภาคเอกชนในส่วนของบริการกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ พบว่า การบริโกลของภาคเอกชนในส่วนของบริการส่งผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ และ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมีผลกระทบต่อ การบริโกลของภาคเอกชน ในส่วนของ บริการ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการทดสอบความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลระหว่าง การบริโกลของ ภาคเอกชนกับผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศมีความสัมพันธ์แบบสองทิศทาง

5.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างการบริโกลของภาคเอกชนและ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศไทยว่ามีความสัมพันธ์กันในทิศทางใด ซึ่งใน การศึกษาครั้งต่อไปอาจจะทดสอบความสัมพันธ์ว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศไทยเป็นสาเหตุให้เกิดการบริโกลในภาคเอกชนหรือการบริโกลในภาคเอกชนเป็นสาเหตุให้เกิดการ เพิ่มขึ้นหรือลดลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศของประเทศไทยมากน้อยแค่ไหน และสามารถนำไปใช้ประโยชน์อย่างไรในการพัฒนาและกระตุ้นให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

5.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นข้อมูลรายไตรมาสตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 ถึงปี พ.ศ. 2552 ซึ่งครอบคลุมเหตุการณ์ภาวะเศรษฐกิจ วิกฤตซับไพร์ม ที่ส่งผลกระทบไปทั่วโลกแต่ไม่ครอบคลุมเหตุการณ์วิกฤตการณ์ของสถาบันการเงินไทย ปี พ.ศ. 2540 ซึ่งผลกระทบจากวิกฤตการณ์ทั้งสองดังกล่าวอาจส่งผลกระทบแตกต่างกันดังนั้นผู้ที่สนใจจะศึกษาอาจจะใช้ข้อมูลในการศึกษามากขึ้น เพื่อให้ครอบคลุมวิกฤตการณ์ดังกล่าว และในการศึกษาครั้งต่อไปอาจจะแยกย่อยข้อมูลในส่วนของ การบริโภคภาคเอกชนออกเป็นหมวดต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในการวิเคราะห์ให้ตรงตามความต้องการ และมีความละเอียดมากขึ้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved